

สรุปปัญหา และขอเสนอแนะ

1. ปัญหาเกี่ยวกับกิจการประกันชีวิตไม่เป็นที่นิยมนัก ทั้ง ๆ ที่ในต่างประเทศนิยมกันมาก ทั้งนี้คิดว่าเกิดจากปัจจัย ดังต่อไปนี้

1) ปัจจัยทางด้านสภาพสังคมไทย สภาพของสังคมไทยมีนิสัยโอบอ้อมอารี เกื้อกูลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติหรือพวกพ้อง การรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่นและมั่นคงมาก ทำให้ไม่เห็นความจำเป็นของการประกันชีวิต เนื่องจากเมื่อเกิดความสูญเสียของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในครอบครัวคนอื่น ๆ ที่เป็นญาติพี่น้องเกี่ยวข้องกัน จะให้ความช่วยเหลืออุปการะต่อไป

2) ปัจจัยทางด้านค่านิยมและทัศนคติของคนไทย พอใจในสภาพชีวิตที่ดำรงอยู่ขาดความทะเยอทะยาน จึงไม่หวังใยอนาคตเท่าที่ควร นอกจากนี้ยังมีความเชื่อว่าการประกันชีวิตเป็นการแข่งให้ตัวเองตายเร็วขึ้น หรือเป็นการนำความหายนะสู่ครอบครัว

3) ปัจจัยทางด้านสภาพตลาดประกันชีวิตของประเทศไทย กล่าวคือ ประเทศไทยมีชนชั้นกลางน้อยในขณะที่ตลาดของผู้เอาประกัน คือระดับชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นกลุ่มที่ค่อนข้างทำงานสร้างตัว มีเงินเหลือบ้าง และครอบครัวต้องพึ่งรายได้จากแรงงานเต็มที่ สำหรับชนชั้นสูงหรือพวกระดับคนรวย ความสำคัญของการประกันชีวิตย่อมน้อยลงไป เนื่องจากมีทรัพย์สินเงินทองสะสมไว้มากแล้ว หากเสียชีวิตลง ครอบครัวที่ยังมีรายได้จากคอกองค่าง ๆ เพียงพอแก่ความต้องการ ส่วนชนชั้นต่ำ หรือระดับคนจน หากเขากินค่า ไม่มีเงินเหลือเก็บออมไว้สำหรับทำประกันชีวิต ดังนั้นการประกันชีวิตจึงไม่แพร่หลายเท่าที่ควร

4) ปัจจัยทางด้านผู้เอาประกัน ผู้เอาประกันยังไม่เข้าใจถึงการประกันชีวิตที่แท้จริง มีความรู้สึกว่ ถ้าไม่เสียชีวิตในระยะเวลาที่ประกัน จะสูญเสียเงินเบี้ยประกัน

ที่ส่งบริษัท เกิดความเสียหายเงินที่ส่งไป จึงหันมานิยมฝากธนาคาร เพราะเห็นว่าได้เงินคืนจากธนาคารแน่

5) การประกันชีวิตส่วนใหญ่จะมีการตรวจสอบสุขภาพ ซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาประกันไม่ยอมประกันชีวิต ทั้งนี้เพราะว่าคนไทยไม่คุ้นเคยกับการตรวจสอบสุขภาพ ในขณะที่ไม่ไ้เจ็บป่วย มีความรู้สึกว่าเป็นการถูกรังแกและเป็นการเสียเวลาทำงานอีกด้วย

6) ธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทย ยังเป็นธุรกิจที่อยู่ในช่วงของการพัฒนา ดังนั้นชื่อเสียงของบริษัทจึงไม่เป็นที่ไว้วางใจของผู้เอาประกัน ผู้เอาประกันไม่แน่ใจในความมั่นคงของบริษัท กลัวว่าจะสูญเสียเงินไปถาวรหมดเลย

7) เทคนิคการขายประกันชีวิต จะต้องมีอาชีพที่มีความรู้ ความชำนาญ และมีประสบการณ์ในวงการประกันชีวิตมานาน ซึ่งในประเทศไทยยังมีจำนวนน้อยมาก ในระยะเริ่มแรกไ้ความจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านประกันชีวิตจากต่างประเทศ เพื่อให้ค่าปรึกษาแนะนำโดยเสียค่าใช้จ่ายสูง ปัจจุบันมีการจัดสัมมนาถกปัญหาด้านการประกันชีวิต ซึ่งช่วยให้แนวโน้มนการประกันชีวิตดีขึ้น

8) ปัจจัยทางด้านตัวแทนประกันชีวิต ซึ่งบริษัทประกันชีวิตหลายแห่งประสบปัญหาในค่านตัวแทนนี้ กล่าวคือตัวแทนบางคนไม่มีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพที่ตนทำอยู่ โดยมีการเก็บเบี้ยประกันจากผู้เอาประกัน แต่ไม่นำส่งบริษัท กลับยกเงินไปใช้ ทำให้ผู้เอาประกันหมดศรัทธาต่อธุรกิจประกันชีวิต ในขณะที่เดียวกันถ้าได้ตัวแทนประกันชีวิตที่ดี จะช่วยเผยแพร่การประกันชีวิตให้กว้างขวางขึ้น เป็นที่รู้จักของคนมากขึ้น

นอกจากนี้โดยส่วนใหญ่แล้ว ตัวแทนยึดถืออาชีพการขายประกันเป็นงานอดิเรกนอกเหนือจากงานประจำที่ตัวเองทำอยู่ ทำให้งานทางด้านประกันชีวิตไม่ขยายเท่าที่ควร

จากสาเหตุเหล่านี้ ทำให้ธุรกิจประกันชีวิตไม่เป็นที่นิยมในหมู่คนไทยเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้จะมีผู้ซื้อการประกันสูงขึ้นกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตามก็ยังไม่แพร่หลาย สิ่งสำคัญที่จะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้คือ บริษัทต้องสร้างความเชื่อถือให้กับประชาชน

ขอเสนอแนะแก้ไขปรับปรุง

ในการแก้ไขปรับปรุง อาจทำได้โดย

1. บริษัทประกันชีวิตจะก่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้เอาประกัน พยายามดำเนินงานและสร้างสรรบริษัทให้มีความเชื่อถือและศรัทธาจากประชาชน โดยธุรกิจให้ความช่วยเหลือแก่ชุมชนทางด้านสาธารณประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการสร้างความพอใจให้ชุมชนเห็นว่าการทำไรของบริษัทนั้นได้แบ่งมาให้ชุมชนด้วย โดยการให้ทุนการศึกษา สนับสนุนโครงการวิจัยต่าง ๆ บริจาคสร้างตึกให้โรงพยาบาล นำอาหารมาแจกจ่ายเมื่อเกิดอุทกภัยหรือไฟไหม้ การที่ธุรกิจสามารถช่วยให้สังคมมีสภาพแวดล้อมที่ดี มีการศึกษามากขึ้น มีศีลธรรมและสถานที่พักผ่อนหย่อนใจที่ดีย่อมจะทำให้สังคมมีภาพพจน์ที่ดีต่อธุรกิจ ก่อให้เกิดความร่วมมือสนับสนุนจากสังคม ทำให้ธุรกิจสามารถที่จะอยู่ในสังคมนั้นได้เป็นอย่างดี

โดยปกติแล้ว ธุรกิจประกันชีวิตมักไม่คุ้นในหมู่ประชาชนทั่วไป ดังนั้นการโฆษณาการประกันชีวิต เป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้คนทั่วไปรู้จักธุรกิจนี้ดีขึ้น ทั้งนี้จะต้องโฆษณาในสิ่งที่เป็นประโยชน์จริง ๆ มิใช่โฆษณาเกินความเป็นจริง เพื่อหลอกลวงประชาชน

2. บริษัทประกันชีวิตควรจะต้องคัดเลือกคุณภาพเพื่อให้มาตรฐานตัวแทนสูงขึ้น โดยบุคคลที่เป็นตัวแทนนั้นจะต้องมีบุคลิกที่สุภาพ อ่อนโยน มีความซื่อสัตย์ และมีความสามารถในการโนมน้าวผู้เอาประกันให้เห็นคุณค่าของการประกันชีวิต พร้อมทั้งอุทิศตนเพื่องานประกันชีวิต มิใช่เห็นงานประกันชีวิตเป็นงานอดิเรก ทั้งนี้บริษัทจะต้องให้ผลตอบแทนที่จะจูงใจให้เขาเห็นว่าอาชีพนี้จะเป็นหลักประกันที่ดีของเขา

3. บริษัทประกันชีวิตจะต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้เอาประกัน กล่าวคือควรมีคลินิคแพทย์ของตนเองจะช่วยให้ความสะดวกแก่ผู้เอาประกันในการตรวจสุขภาพ และพยายามให้บริการที่รวดเร็ว ไม่ให้ผู้เอาประกันเกิดความเบื่อหน่าย

4. บริษัทประกันชีวิต ควรจะมีการวิวัฒนาการแบบต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อที่จะสนองความต้องการให้แก่ผู้เอาประกัน และมีการครอบคลุมหลาย ๆ อย่าง เช่น

การประกันการเจ็บป่วย ให้อายุเอาประกันสามารถมีรายได้ในยามเจ็บป่วย การประกันอุบัติเหตุ ให้อายุเอาประกันมีรายได้สำหรับเลี้ยงตนเองในกรณีทุพพลภาพโดยสิ้นเชิง หรือได้รับเงินการรักษาพยาบาล ในยามอายุเอาประกันบาดเจ็บต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เป็นต้น

ขอเสนอแนะเหล่านี้ แก่บริษัทใดปรับปรุง แก้ไขแล้ว บางครั้งอาจไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากมีปัจจัยภายนอกที่กระทบ เช่น ปัจจุบันเกิดภาวะเงินฝืดหรือเงินเฟ้อ และราคาสินค้าแพงขึ้น ทำให้ค่าครองชีพถีบตัวสูงขึ้น เงินออมลดน้อยลง มีการใช้จ่ายเงินมาก จึงทำให้บริษัทประกันชีวิตไม่ประสบผลดังที่คาดหวังไว้

2. ปัญหาและการควบคุมการลงทุนโดยรัฐ

จากการวิเคราะห์ปัญหาการลงทุนของบริษัทประกันชีวิตนี้ โดยศึกษาถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ และความยุ่งยากในทางปฏิบัติ ของกฎกระทรวงฉบับที่ 6 และการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม กฎกระทรวงฉบับที่ 6 โดยออกฉบับที่ 7 (ปี 2522) เพิ่มข้อความบางอย่างเพื่อให้เหมาะสมกับภาวะปัจจุบันมากขึ้น ในการวิเคราะห์ปัญหานี้สามารถสรุปประเด็นที่สำคัญของการลงทุนในบริษัทประกันชีวิตได้ดังนี้คือ

1) ปัญหาทางด้านการลงทุนของบริษัทประกันชีวิต ไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐ ที่พยายามแก้ไขออกกฎกระทรวงฉบับใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการลงทุนในปัจจุบัน โดยให้กระจายการลงทุน และเป็นการกระจายทรัพยากรในการลงทุน ให้เข้าไปมีบทบาทต่อการดำเนินนโยบาย เศรษฐกิจและสังคมของชาติ แต่ปรากฏว่าบริษัทประกันชีวิตโดยส่วนใหญ่ มิได้กระจายการลงทุนออกไปมาก การลงทุนส่วนใหญ่ เป็นพวก หุ้น, หุ้นกู้ และตั๋วสัญญาใช้เงิน เพิ่งมีในปี 2521 การใหญ่ขึ้นโดยมีธนาคารค่าประกัน, หลักทรัพย์ค่าประกัน, กรมธรรม์ค่าประกัน, ทรัพย์สินจำนอง หรือให้บุคคลค่าประกัน ซึ่งเป็นการลงทุนในจำกัดแคบ ทั้ง ๆ ที่รัฐได้พยายามกำหนดการลงทุนประเภทอื่น โดยการใหญ่ขึ้นในลักษณะอื่น ๆ หลายอย่าง อาทิ เช่น การให้เกษตรกรรม, การให้สหกรณ์และการเกษตรกรรม และการให้การเคหะกู เพื่อส่งเสริม

ประชาชนใหม่ที่อยู่อาศัย และช่วยเกษตรกรในการพัฒนาประเทศ จากการวิเคราะห์การลงทุนที่ผ่านมามีปรากฏบริษัทประกันชีวิตที่ให้เกษตรกร หรือการเคหะกุลเลย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความเสี่ยงสูงในการที่จะใหญ่ และผลตอบแทนที่ได้น้อย ดังนั้นการที่จะให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐจึงมีน้อย นอกจากนี้แล้ว บริษัทในประเทศไทยมักมีลักษณะเป็นธุรกิจส่วนตัวหรือครอบครัว กล่าวคือมีบริษัทในเครือต่าง ๆ ดังนั้น การลงทุนของบริษัทจึงมุ่งหนักในด้านการให้ความช่วยเหลือแก่บริษัทในเครือ และเพื่อผลประโยชน์ทางอ้อมเป็นการส่วนตัวเสียมาก

2) ปัญหาความยุ่งยากในทางปฏิบัติของข้อกำหนดบางประการของรัฐ ซึ่งก่อให้เกิดการดำเนินงานล่าช้า ไม่จูงใจต่อการลงทุน ก็คือ การกำหนดขอบบังคับที่ชัดเจนในตัวเอง และวิธีปฏิบัติที่ซับซ้อนมากก็คือ ข้อ 4 ของกฎกระทรวงฉบับที่ 7 ที่ว่า กรณีที่บริษัทซื้อหุ้นหรือหุ้นกู้ตามข้อ 2(3) บริษัทจะซื้อได้ไม่สูงกว่ามูลค่าของหุ้น หรือหุ้นกุกที่กำหนด เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบเป็นหนังสือจากนายทะเบียนประกันชีวิตให้ซื้อในราคาที่สูงกว่ามูลค่าของหุ้นหรือหุ้นกุกที่กำหนด พร้อมทั้งกำหนดลักษณะบริษัทจำกัด ที่จะซื้อหุ้นได้นั้นจะต้องมีทุนชำระไม่ต่ำกว่า 2 ล้านบาท ทรัพย์สินเกินกว่าหนี้สิน ไม่น้อยกว่าทุนที่เรียกชำระแล้ว ถ้าไรสุทธิไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของทุนที่ชำระแล้วคิดต่อกันไม่น้อยกว่า 2 ปี ก่อนปีที่ซื้อหุ้น และหุ้นกุกนั้น แต่ถาบริษัทจำกัดนั้นเป็นบริษัทจำกัดที่ตั้งขึ้นใหม่ หรือประกอบธุรกิจมายังไม่ครบ 2 ปี นับแต่วันจดทะเบียน บริษัทจำกัดนั้นต้องมีทุนจดทะเบียนไม่ต่ำกว่า 10 ล้าน และจะต้องได้รับความเห็นชอบเป็นหนังสือจากนายทะเบียนประกันชีวิต จะเห็นได้ว่าข้อกำหนดดังกล่าวนี้ขัดแย้งกัน在公司ที่บริษัทจำกัดที่มีลักษณะดังกล่าว จะมีฐานะการเงินที่มั่นคง ราคาหุ้นที่เสนอขายมักจะสูงกว่าราคาตามมูลค่าแทบทั้งสิ้น ดังนั้นในการซื้อหุ้นของบริษัทจำกัดลักษณะดังกล่าว จะต้องขออนุญาตกับนายทะเบียนประกันชีวิตทุกครั้งซึ่งการปฏิบัติของส่วนราชการเกี่ยวกับขั้นตอนพิจารณาหรือการคัดลั่นใจอนุญาตหรือไม่อนุญาตของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องนั้นซับซ้อนและไม่มีประสิทธิภาพพอ การทำงานที่ไม่ประสานงานกันของหน่วยงานต่าง ๆ และการขาดเจ้าหน้าที่ที่มีความชำนาญในคานนี้ ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะใช้ในการประกอบการพิจารณามีไม่เพียงพอ หรือการปิดบังข้อมูลที่สำคัญ ๆ บางอย่าง จากสาเหตุเหล่านี้ ทำให้การพิจารณา

ของนายทะเบียนลาซา และภาวะไคร้รับหนังสืออนุญาตจากนายทะเบียน เป็นลายลักษณ์อักษร มักจะไม่ทันต่อเหตุการณ์

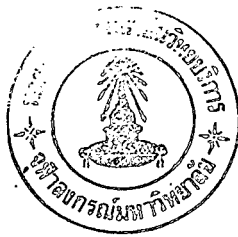
ขอเสนอแนะ

ควรจะมีการนำเอาขอบเขตของกิจการมาประมวลเป็นแนวทางแก้ไขต่อไป กล่าวคือ การยอมให้บริษัทสามารถซื้อหุ้นในราคาที่ไม่เกินกว่ามูลค่าหุ้นที่ตราไว้ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ภายในขอบเขตของอัตรามูลค่าที่กำหนดไว้ เช่น ไม่เกินกว่ามูลค่าตามบัญชี (Book Value) ของบริษัท จำกัด นั้นในรอบปีบัญชีสุดท้าย หรือไม่เกินกว่ามูลค่าหุ้นของบริษัท เมื่อมีการชำระบัญชี (Liquidity Value) ซึ่งการกำหนดไว้เช่นนี้ เพื่อป้องกันมิให้บริษัทประกันชีวิต ซื้อหุ้นในราคาที่สูงเกินไป หรือซื้อโดยการเก็งกำไรจากส่วนเกินมูลค่าหุ้น กลายเป็นการมุ่งผลประโยชน์มากเกินไป

3) บัญญัติการกำหนดให้บริษัทประกันชีวิตจะต้องวางหลักทรัพย์ไว้กับนายทะเบียนเป็นหลักทรัพย์ประกันมีมูลค่า 2 ล้านบาท ซึ่งการกำหนดเช่นนี้ โดยไม่ได้คำนึงถึงขนาดของบริษัทประกันชีวิต และเงินลงทุนของบริษัท จะเห็นได้จาก (ตารางที่ 11 ถึง 13) บริษัทประกันชีวิตโดยส่วนใหญ่จะวางหลักทรัพย์ประกัน ประมาณ 2 ถึง 3 ล้านบาท ไม่เกินกว่านี้ ทั้ง ๆ ที่การขยายตัวของธุรกิจประกันชีวิตมีมากขึ้นทุก ๆ ปี สำหรับบริษัทที่มีเงินลงทุนมากพอประมาณ เมื่อวางหลักทรัพย์ 2 ล้าน ยังมีเงินเหลือพอลงทุนหลักทรัพย์อื่นมาก ซึ่งผิดกับบริษัทขนาดเล็ก เช่น บริษัทไทยเศรษฐกิจ ซึ่งมีเงินลงทุนประมาณ 2 ล้านบาท ดังนั้น เมื่อวางประกัน 2 ล้านแล้ว จะมีเงินลงทุนหลักทรัพย์เพียงเล็กน้อย ขอนี้จะเห็นได้ว่าการกำหนดสัดส่วนของหลักทรัพย์วางประกันกับขนาดของกิจการไม่สมคูลย์กัน ไม่ได้คำนึงถึงขนาดของบริษัทจะเล็ก หรือใหญ่ ซึ่งอันนี้เท่ากับไม่เปิดโอกาสให้บริษัทขนาดเล็กได้กระจายการลงทุนออกไป เนื่องจากบริษัทขนาดเล็กลงทุนในหลักทรัพย์วางประกันก็หมดเงินทุนที่จะลงทุนในหลักทรัพย์อื่น ๆ ฉะนั้นจึงทำให้การลงทุนของบริษัทขนาดเล็กไม่เป็นไปตามที่รัฐบาลต้องการ

ขอเสนอแนะ

ควรจะมีการแก้ไข กำหนดหลักทรัพย์วางประกัน เป็นอัตราตามขนาดเงินลงทุนของ

บริษัท กิ่ง เซ็น

กำหนดให้ วางหลักทรัพย์	1	ล้าน	สำหรับเงินลงทุน	ต่ำกว่า 10,000,000
วางหลักทรัพย์	2	ล้าน	สำหรับเงินลงทุน	10,000,000 ถึง 50,000,000
วางหลักทรัพย์	3	ล้าน	สำหรับเงินลงทุน	50,000,000 ถึง 100,000,000
วางหลักทรัพย์	4	ล้าน	สำหรับเงินลงทุน	100,000,000 ถึง 300,000,000
วางหลักทรัพย์	5	ล้าน	สำหรับเงินลงทุน	300,000,000 ขึ้นไป

ทั้งนี้เพื่อช่วยให้บริษัทขนาดเล็ก ได้มีโอกาสขยายกิจการและมีผลตอบแทนจากการลงทุนได้มากยิ่งขึ้น อีกทั้ง เป็นการส่งเสริมให้พันธมิตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินประเภทอื่นที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษานี้ ให้บริษัทประกันชีวิตซื้อมากขึ้นเพื่อวางไว้กับนายทะเบียน เป็นการช่วยให้รัฐสามารถระดมเงินทุนเพื่อพัฒนาประเทศได้ต่อไป เช่น ถ้ารัฐต้องการให้บริษัทซื้อพันธบัตร ก็จะกำหนดให้บริษัทวางหลักทรัพย์เป็นพันธมิตรรัฐบาล แต่ถ้ารัฐมีนโยบายจะช่วยเหลือชาวไร่ชาวนา ก็อาจกำหนดให้บริษัทวางประกันในรูปแบบเงินฝากประจำกับธนาคาร เพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เพื่อธนาคารจะได้ให้เกษตรกรในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เป็นต้น

การควบคุมการลงทุนของธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยในปัจจุบัน รัฐได้กำหนดส่วนราชการที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินการพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 อันได้แก่ สำนักงานประกันภัย กระทรวงพาณิชย์ มีผู้อำนวยการ สำนักงานประกันภัย เป็นหัวหน้าส่วนราชการ มีอำนาจหน้าที่บริหารงานต่าง ๆ ของสำนักงาน กระทำหน้าที่เป็นนายทะเบียนควบคุมดูแลบริษัทประกันภัย ทวิแทน และนายหน้าประกันภัย ให้เป็นไปตามข้อกำหนด

ความมุ่งหมายของรัฐ ในการควบคุม เพื่อ

1. ความปลอดภัยและผาสุกของสาธารณชน
2. ความมั่นคงในฐานะการเงินของบริษัท
3. เพื่อให้ผู้เอาประกันได้รับการปฏิบัติตามสัญญาประกันภัยโดยสมบูรณ์และ

รวกเร็ว

4. เพื่อพัฒนากิจการประกันภัยให้สอดคล้องกับนโยบายทาง เศรษฐกิจและสังคม
ของรัฐ
5. เพื่อป้องกันมิให้เกิดการรวมอำนาจทาง เศรษฐกิจ (Economic Concentration)
เช่นการจำกัดไม่ให้ลงทุนซื้อหุ้นของบริษัทจำกัดอื่นเกินกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนหุ้นของบริษัท
จำกัดนั้น

ในปัจจุบันนี้ สำนักงานประกันภัย ได้มีการจัดสัมมนาบริษัทประกันชีวิต เพื่อควบคุม
ให้บริษัทปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนด อีกทั้งให้บริษัทประกันชีวิต กรอกแบบฟอร์มเกี่ยวกับการลง
ทุนของหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ ส่งสำนักงานประกันภัยทุกเดือน พร้อมกับรายงานประจำ
เดือนของงบทดลอง แก่สำนักงานประกันภัย 2 ชุด โดยให้หน่วยราชการตรวจสอบชุดหนึ่ง
และให้กองวิชาการ สำนักงานประกันภัยชุดหนึ่ง กำหนดให้ส่งภายในวันที่ 30 ของ เดือนถัดไป
ซึ่งจากรายงานต่าง ๆ นี้ หน่วยงานทางราชการจะตรวจสอบการลงทุนของบริษัทประกันชีวิต
เพื่อควบคุมมิให้บริษัทประกันชีวิตลงทุนที่ผิดวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้